

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

ze skargi powódki

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 września 2010 r., w sprawie z powództwa J. A.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Apelacyjnemu

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 stycznia 2013 r.,

zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 31 maja 2012 r.,

- 1) oddala zażalenie;
- 2) zasądza od J. A. na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1000 (jeden
tysiąc) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego przed Sądem Najwyższym;
- 3) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnego
pełnomocnikowi skarżącej z urzędu, adwokatowi A. P.
kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych podwyższoną

o stawkę podatku VAT, tytułem wynagrodzenia w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę J. A. o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 30 września 2010 r. sygn. I ACa .../10 uznając, że powołane przez skarżącą ustawowe podstawy wznowienia faktycznie nie zachodzą. W zażaleniu na to postanowienie skarżąca zarzuciła naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. przez błędne uznanie, że skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia oraz art. 401 pkt 2 w zw. z art. 214 k.p.c. przez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy nieobecność powódki na rozprawie apelacyjnej była wywołana znaną Sądowi przeszkodą, której nie można było przewyciężyć. Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c., sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Jak przyjęto w orzecznictwie Sądu Najwyższego, skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie w rozumieniu tego przepisu zarówno wtedy gdy przytoczona w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi którejkolwiek z podstaw wznowienia (art. 401, art. 401, art. 403 k.p.c.) jak i wówczas, gdy podstawa ta odpowiada wprawdzie temu wzorcowi, lecz w rzeczywistości nie wystąpiła (por. postanowienie z dnia 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, niepubl.). Ten dominujący pogląd przyjmuje, że badanie oparcia skargi na ustawowej podstawie nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa rzeczywiście istnieje. Odmienne stanowisko przyjmuje natomiast, że na tym etapie postępowania ocena podstaw skargi ogranicza się do ustalenia, czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia odpowiadającą jednej z podanych w kodeksie postępowania cywilnego, a zatem badanie następuje jedynie od strony formalnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2011 r., V CZ 50/11, niepubl.). Z uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego, uchylającego poprzednie postanowienie Sądu Apelacyjnego w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie wynika, że opowiedział się za pierwszym stanowiskiem. Pogląd ten podziela również Sąd Najwyższy w obecnym składzie. Sąd Apelacyjny

zadośćuczynił wymogowi ustalenia, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje wskazując, że fakt nieobowiązkowego stawiennictwa na rozprawie w Sądzie Okręgowym w W. oraz faktyczne niestawiennictwo skarżącej w tym Sądzie, czynią nieadekwatnymi wywody skargi powołujące się na niemożność niestawiennictwa na rozprawie apelacyjnej wywołaną znaną Sądowi przeszkodą, której nie można było przewyciężyć. Nie są zatem zasadne wywody zażalenia, że Sąd ten nie rozważył przesłanek odroczenia rozprawy określonych w art. 214 § 1 k.p.c. w kontekście okoliczności faktycznych sprawy. Brak jest również podstaw, by zakwestionować ocenę, że przeszkoda w stawiennictwie miała charakter kwalifikowany, a zatem była nie do przewyciężenia. W świetle art. 401 pkt 2 k.p.c. nie można przyjąć, że strona została pozbawiona możliwości działania i obrony swych praw w sytuacji, gdy prawidłowo powiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na tę rozprawę mimo, że obiektywnie taką możliwość miała, ale z niej nie skorzystała. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania zażaleniowego na rzecz pozwanego na podstawie 108 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348), zaś o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej na podstawie § 19 ust. 1, § 2 ust. 3, § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2 tego rozporządzenia.